

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **R. G.**
státní příslušnost:
t. č. pobytem:

proti

žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
Přijímací středisko Zastávka u Brna, Havířská 514, 664 84 Zastávka

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 1. 2020, č. j. CPR-41554-30/ČJ-2020-931200-ZZC

takto:

- I. Žaloba se *zamítá*.
- II. Žalobci se *nepřiznává* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaná *nemá právo* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

- 1. Žalovaná prodloužila zajištění žalobce za účelem jeho předání do Lotyšské republiky podle nařízení č. 604/2013 („nařízení Dublin III“). Zajištění se opírá o § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR („zákon o pobytu

cizinců“). Předmětem sporu jsou dvě otázky: (1) zda žalovaná mohla žalobce zajistit podle tohoto ustanovení, přestože předtím podal žádost o mezinárodní ochranu; a (2) zda lhůta prodlouženého zajištění neporušuje nařízení Dublin III.

II. Rozhodnutí o prodloužení zajištění a skutečnosti, které mu předcházely

2. Žalobce dne 5. 1. 2020 požádal v ČR o mezinárodní ochranu. Řízení o této žádosti ministerstvo vnitra zastavilo. Příslušnost k posouzení žádosti má Lotyšsko. Žalobce totiž přicestoval na lotyšské vízum. Lotyšsko zaslalo ČR akceptaci s převzetím žalobce dne 27. 1. 2020. Proti rozhodnutí o zastavení řízení se žalobce bránil žalobou u krajského soudu. Rozsudkem ze dne 27. 5. 2020, č. j. 41 Az 13/2020-26, krajský soud jeho žalobu zamítl. Předtím jí nepřiznal odkladný účinek (usnesením ze dne 13. 3. 2020, č. j. 41 Az 13/2020-16). K realizaci předání žalobce však nedošlo.
3. Žalobce uprchl a v červenci 2020 požádal o mezinárodní ochranu v Německu. Od 8. 7. 2020 jej v ČR vedli jako uprchlého. Žádost žalobce v Německu potkal stejný osud jako jeho žádost podanou v ČR. Německo rozhodlo, že příslušnost k jejímu posouzení má Lotyšsko. Transfer se ale opět neuskutečnil. Žalobce opět z Německa uprchl a koncem roku 2020 přijel zpět do ČR. Těsně před Vánocemi, dne 22. 12. 2020, se žalobce dostavil do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová, kde podal novou žádost o mezinárodní ochranu. Po absolvování tří denní karantény jej dne 25. 12. 2020 převezli do Přijímacího střediska Zastávka u Brna. Tři dny poté ministerstvo vnitra novou žádost žalobce odmítlo.
4. Poté dne 30. 12. 2020 pod č. j. CPR-41554-18/ČJ-2020-931200-ZZC žalovaná vydala rozhodnutí o zajištění žalobce na 30 dnů podle § 129 odst. 1 a 4 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na opakovanou snahu žalobce vyhnout se předání do Lotyšska u něj shledala nebezpečí útěku. Ohledně doby zajištění žalovaná uvedla, že ji konzultovala s odborem azylové a migrační politiky ministerstva vnitra („OAMP“). Ten již měl akceptaci žádosti o převzetí žalobce Lotyšskem (z doby řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu). Bylo tak třeba pouze zajistit náležitosti k realizaci transferu (letenku). Lhůta 30 dnů k tomu měla stačit.
5. Ukázalo se, že tato lhůta nestačila. Žalovaná proto rozhodnutím ze dne 23. 1. 2021, č. j. CPR-41554-30/ČJ-2020-931200-ZZC, prodloužila zajištění žalobce o dalších 30 dnů („napadené rozhodnutí“). K této době uvedla, že od OAMP obdržela žádost o prodloužení zajištění. OAMP v ní uvádí, že dne 18. 1. 2021 obdržel od Lotyšska písemnost s novými pravidly transferů. Lotyšsko podle nich přijímá na své území cizince, kteří vyplní formulář na příslušných internetových stránkách, a disponují negativním testem na Covid-19 ne starším než 72 hodin. Žalovaná telefonicky kontaktovala pověřeného pracovníka OAMP, který ji sdělil, že doba 30 dnů bude dostačující k vyřízení náležitostí spojených s transferem žalobce do Lotyšska.

III. Žaloba

6. Žalobce uplatňuje dvě žalobní námitky. První se týká nesprávného zákonného podkladu pro zajištění a jeho prodloužení. Žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu, ve smyslu čl. 2 písm. c) ve spojení s čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení Dublin III, i ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Proto jeho zajištění nemělo podléhat zákonu o pobytu cizinců, ale měl se na něj uplatnit režim zákona o azylu.

7. Druhá žalobní námitka směřuje proti době zajištění. Ta svou délkou podle žalobce odporuje čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Podle něj se v případě zajištěného cizince transfer provede do šesti týdnů od akceptace (resp. od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek opravného prostředku). V případě žalobce měla žalovaná akceptaci Lotyšska k dispozici již před jeho zajištěním. Tomu by pak měla odpovídat i maximální možná doba, po kterou bylo možné žalobce zajišťovat. Zajištění by tedy nemělo trvat déle než šest týdnů. Rozhodnutí o prodloužení zajištění však tuto dobu stanovilo na 60 dnů.

IV. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě k námitce týkající se postavení žalobce v řízení o zajištění uvedla, že si nechala zaslat písemné stanovisko OAMP. Z něj vyplývá, že žalobce v době zajištění nebyl žadatelem o mezinárodní ochranu. Mohla ho proto zajistit podle zákona o pobytu cizinců. Možnost zajištění cizince za účelem uskutečnění dublinského transferu plyne z § 129 zákona o pobytu cizinců. Předmětné „stanovisko“ OAMP je součástí správního spisu. Vyplývá z něj, že řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal dne 22. 12. 2020, OAMP zastavil usnesením vydaným podle § 11c odst. 4 zákona o azylu. To nabylo právní moci dne 29. 12. 2020. Žalobce proto od tohoto dne neměl postavení žadatele o mezinárodní ochranu.
9. Ke druhé žalobní námitce žalovaná uvádí, že podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců lze cizince zajistit až na 180 dnů. Tuto dobu žalovaná nepřekročila.

V. Posouzení věci krajským soudem

10. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání. Žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal jednání jako nezbytné.
11. Žaloba *není důvodná*.

V. a) Postavení žalobce v době rozhodnutí o jeho zajištění

12. První žalobní námitka se láme na otázce, zda žalobce byl v době vydání napadeného rozhodnutím žadatelem o mezinárodní ochranu. V závislosti na jejím zodpovězení pak lze posoudit, jakému režimu mělo podléhat jeho zajištění, zda režimu zákona o azylu nebo zákona o pobytu cizinců. Definici pojmu žadatele o mezinárodní ochranu přitom obsahuje jak nařízení Dublin III, tak zákon o azylu. Jak krajský soud rozvede níže, tyto definice se ovšem zcela nepřekrývají.
13. V souladu s článkem 2 písm. c) nařízení Dublin III se žadatelem rozumí státní příslušníci třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, kteří *učinili žádost o mezinárodní ochranu, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto*. Stejnou definici obsahují i další evropské předpisy regulující oblast mezinárodní ochrany, konkrétně směrnice č. 2013/32/EU [„procedurální směrnice“, viz čl. 2 písm. c)], směrnice č. 2011/95/EU [„kvalifikační směrnice“, viz čl. 2 písm. i)] nebo směrnice č. 2013/33/EU [„přijímací směrnice“, viz čl. 2 písm. b)]. Tato jednotná definice

žadatele napříč unijními předpisy odpovídá snaze o vytváření společného azylového systému, jehož cílem je stejné zacházení s žadateli o mezinárodní ochranu ve všech členských zemích EU.

14. Pravomocným rozhodnutím se ve smyslu čl. 2 písm. e) procedurální směrnice rozumí „rozhodnutí, zda je státnímu příslušníku třetí země (...) přiznáno postavení uprchlíka nebo doplňková ochrana na základě kvalifikační směrnice a které již nepodléhá opravnému prostředku podle kapitoly V této směrnice bez ohledu na to, zda takový opravný prostředek vede k tomu, že žadateli může být až do rozhodnutí o opravném prostředku dovoleno setrvat v dotyčném členském státě.“ Z toho plyne, že *unijní právo považuje za žadatele o mezinárodní ochranu osobu, která v některém z členských států podala žádost o mezinárodní ochranu, o které zatím žádný stát pravomocně nerozhodl v meritů věci.*
15. Jak správně uvádí žalobce, samotné nařízení Dublin III pak s ohledem na uvedené definice rozlišuje mezi cizinci, o jejichž žádosti již bylo meritorně rozhodnuto (ty pak nepovažuje za žadatele), a těmi, o jejichž žádosti doposud rozhodnuto nebylo. Toto je patrné například z čl. 18 nařízení Dublin III, podle kterého má příslušný členský stát povinnost:
 - a) převzít za podmínek stanovených v člancích 21, 22 a 29 žadatele, který podal žádost v jiném členském státě;
 - b) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu;
 - c) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost se posuzuje a která vzala svou žádost zpět a učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu;
 - d) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.
16. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, o které zatím nebylo meritorně rozhodnuto. Nyní se žalobce nachází v situaci, na kterou dopadá písm. a) článku 18. Podal žádost o mezinárodní ochranu v ČR (dokonce dvakrát) i v Německu. K jejímu posouzení má ale příslušnost jiný členský stát (Lotyšsko). *Ve smyslu unijního práva proto žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu.*
17. Úprava podle zákona o azylu však unijnímu právu zcela neodpovídá. Podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu se žadatelem o mezinárodní ochranu rozumí cizinec, který podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany, *o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto.* Postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany má dále cizinec po dobu běhu lhůty pro podání žaloby podle § 32 a po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva podle soudního řádu správního, má-li tato žaloba odkladný účinek nebo do vydání usnesení krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku, pokud o něj cizinec požádal. Postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany má dále cizinec, který požádal o udělení

mezinárodní ochrany v jiném státě, který je vázán přímo použitelným předpisem Evropské unie, a Česká republika jej převzala na své území za účelem posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

18. Na první pohled se může zdát, že definice žadatele podle zákona o azylu se významně neliší od definice podle unijního práva. Není tomu tak. *Za pravomocné rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany totiž na rozdíl od procedurální směrnice nelze pokládat pouze meritorní rozhodnutí.* Rozumí se jím každé rozhodnutí, které nabylo právní moci ve smyslu § 31a zákona o azylu, případně ve smyslu příslušných ustanovení správního řádu (který se v řízení ve věci mezinárodní ochrany použije na základě § 9 zákona o azylu).
19. Podle § 20 odst. 1 zákona o azylu je účastníkem řízení podle tohoto zákona (mimo jiné) žadatel o mezinárodní ochranu [písm. a)] nebo osoba, v jejímž případě se vede řízení o předání do příslušného státu [písm. d)]. *Ne každý cizinec, se kterým OAMP vede řízení podle nařízení Dublin III, je tedy nutně žadatelem o mezinárodní ochranu ve smyslu zákona o azylu.*
20. Žalobce podal v ČR dvě žádosti o mezinárodní ochranu. Během řízení o první z nich, které skončilo zastavením, žalobce byl žadatelem o mezinárodní ochranu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Tento status měl až do vydání usnesení krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku jeho žalobě.
21. Osud jeho druhé žádosti i postavení žalobce se však řídí ustanovením § 11c odst. 4 zákona o azylu. To dopadá specificky na situace, ve které byl žalobce. Podle tohoto ustanovení platí: „Byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany po dni nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bylo skončeno předchozí řízení ve věci mezinárodní ochrany, a před přemístěním z území podle přímo použitelného předpisu Evropské unie, *ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení se poznamená do spisu* a cizinec se o něm vyrozumí v případě, že při podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl adresu místa pobytu na území; jinak se písemné vyrozumění uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Žaloba proti tomuto usnesení není přípustná.“ Usnesení, které se pouze poznamená do spisu, nabývá v souladu s § 76 odst. 3 správního řádu právní moci poznamenáním do spisu.
22. Řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal dne 22. 12. 2020, OAMP zastavil usnesením, které poznamenal do spisu. Právní moci nabylo dne 29. 12. 2020. *Od tohoto dne proto žalobce nebyl žadatelem o mezinárodní ochranu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.* Ačkoliv jim pořád byl podle unijního práva. Tento nesoulad české právní úpravy s unijním právem však podle krajského soudu nemá v tomto konkrétním případě vliv na zákonnost zajištění žalobce.
23. Zajištění cizince, se kterým se vede řízení podle nařízení Dublin III, může podléhat jak zákonu o azylu [§ 46a odst. 1 písm. d)], tak zákonu o pobytu cizinců (§ 129 odst. 1 a 4). Podle prvně uvedeného ustanovení platí: „Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže bude přemístěn do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie a existuje-li vážné nebezpečí útěku, zejména pokud se již v

minulosti vyhnul provedení přemístění, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“

24. Ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pak říká: „[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání [...] přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky“ V souladu s § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců lze cizince zajistit za účelem jeho předání podle nařízení Dublin III, pouze pokud existuje *vážné nebezpečí útěku*. Za něj se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
25. Materiálně tak *obě ustanovení stanovují pro zajištění stejné podmínky*: (i) nemožnost uplatnění mírnějších opatření a (ii) existenci vážného rizika útěku. Zajištění dále musí být (iii) přiměřené (tato podmínka plyne přímo z čl. 28 nařízení Dublin III) a (iv) musí existovat reálný předpoklad naplnění účelu zajištění (tuto podmínku dovodila judikatura, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27). Zároveň zajištění nesmí přesáhnout maximální dovolenou dobu. Ta se sice z pohledu zákona o azylu (120 dnů) a zákona o pobytu cizinců (180 dnů) liší. Zákonost délky zajištění však bude bez ohledu na tyto lhůty určovat zejména to, zda odpovídá článku 28 nařízení Dublin III.
26. Ačkoliv krajský soud nerozumí potřebě této dvoukolejnosti v právní úpravě, v případě žalobce neshledává vadu v tom, že ho žalovaná zajistila na základě zákona o pobytu cizinců. Zákon o azylu totiž podle § 46a umožňuje zajistit pouze *žadatele o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu definice podle § 2 odst. 1 písm. b)*. Tím ale žalobce v době vydání prvotního rozhodnutí o jeho zajištění nebyl. Je proto akceptovatelné, že jej žalovaná zajistila podle zákona o pobytu cizinců a ne podle zákona o azylu. Na věci nic nemění ani to, že žalobce byl žadatelem z pohledu nařízení Dublin III. Podle krajského soudu by sice bylo vhodnější, aby zajištění osob, s nimiž se vede řízení podle nařízení Dublin III, podléhalo režimu zákona o azylu. Ten na rozdíl od zákona o pobytu cizinců obsahuje komplexní úpravu dublinského řízení. Je to navíc právě OAMP, který dublinské řízení vede. Má tedy odpovědnost za to, aby postupoval náležitě tak, aby zajištění mohlo trvat co nejkratší možnou dobu, jak vyžaduje čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III.
27. Zákonodárce ale přijal úpravu, která umožňuje zajistit cizince, s nímž se vede dublinské řízení, podle dvou různých zákonů. Rozlišujícím kritériem je, zda jsou žadateli o mezinárodní ochranu podle vnitrostátního práva. Pro zákonost rozhodnutí o zajištění za účelem uskutečnění dublinského transferu proto bude stěžejní, zda takové zajištění odpovídá podmínkám vyplývajícím ze samotného

nařízení Dublin III, coby přímo použitelného právního předpisu. A tyto podmínky zajištění žalobce splňuje. Rozhodnutí žalované řádně zdůvodňuje naplnění všech podmínek pro zajištění žalobce. On sám ostatně v žalobě žádnou z nich nezpochybňoval.

28. Námitka, že žadatel měl být zajištěn jako žadatel o azyl, tedy sice je částečně důvodná. Nemá však vliv na zákonnost rozhodnutí o jeho zajištění.

IV. b) Délka trvání zajištění žalobce

29. Žalobce namítá, že jej žalovaná zajistila na dobu delší, než jakou připouští nařízení Dublin III. Pokud by měl pravdu, bylo by rozhodnutí o prodloužení jeho zajištění nezákonné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32). Krajský soud však nemá za to, že zajištění žalobce mohlo v tomto případě trvat maximálně šest týdnů.
30. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III platí: „Zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.“
31. Výkladem tohoto ustanovení v situaci, ve které k zajištění cizince dojde až poté, co příslušný stát vyhověl žádosti o převzetí, se zabýval Soudní dvůr. V rozsudku ve věci C-60/16, ze dne 13. 9. 2017 („rozsudek Soudního dvora“) uvedl, že šestitýdenní lhůta, v níž se musí uskutečnit přemístění zajištěné osoby, se použije pouze v případě, je-li cizinec již zajištěn a poté nastane některá ze dvou situací uvedených v tomto ustanovení – tj. buď (1) dojde k vyhovění žádosti o převzetí či předání, anebo (2) skončí odkladný účinek opravného prostředku (viz bod 39 rozsudku Soudního dvora). Pokud ale dojde k zajištění až po vyhovění žádosti o převzetí či předání, je situace trochu jiná.
32. Příslušné státní orgány mají i tehdy povinnost vést řízení o přemístění náležitě a neprodlovat zajištění na dobu přesahující čas nezbytný pro toto řízení. Nezbytný čas se vždy posuzuje s ohledem na konkrétní okolnosti každého případu. (viz bod 44 rozsudku Soudního dvora). Pořád také platí, že by zajištění cizince

nemělo trvat *po dobu značně přesahující šest týdnů*, neboť tato doba by v zásadě měla stačit k tomu, aby příslušné orgány provedly přemístění (viz bod 45 rozsudku Soudního dvora). Z rozsudku Soudního dvora však plyne, že *tuto dobu lze přesáhnout a zajištění tedy s ohledem na konkrétně dané okolnosti může trvat i o něco více než šest týdnů*. Soudní dvůr zároveň konkretizoval, že doba tří nebo dvanácti měsíců již přesahuje dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění (viz bod 46 rozsudku Soudního dvora). Naopak zajištění v délce dvou měsíců nemůže být podle Soudního dvora „v takové situaci s ohledem na prostor pro uvážení, který je přiznán členským státům pro přijetí opatření k provedení unijních právních předpisů, považována za nadměrně nepřiměřenou, nicméně je třeba, aby příslušný orgán pod dohledem vnitrostátních soudů ověřil její přiměřenost s ohledem na vlastnosti každého jednotlivého případu“ (viz bod 47 rozsudku Soudního dvora).

33. Z rozsudku Soudního dvora tedy krajský soud dovozuje, že délka zajištění cizince za účelem jeho přemístění podle nařízení Dublin III by v případě, ve kterém k jeho zajištění dojde až poté, co příslušný stát vyhověl žádosti o převzetí či přijetí zpět, zásadně neměla přesahovat šest až osm týdnů. Zákonnost stanovené doby zajištění však bude vždy záviset na individuálních okolnostech daného případu.
34. Žalovaná původním rozhodnutím zajistila žalobce na 30 dnů. Napadené rozhodnutí toto zajištění prodloužilo o dalších 30 dnů, tedy na celkovou délku 60 dnů od okamžiku omezení jeho svobody. Celková aktuálně stanovená délka zajištění žalobce se tedy pohybuje v rámci přípustné maximální doby vyplývající z rozsudku Soudního dvora. Krajský soud má zároveň za to, že z rozhodnutí žalované nevyplývá, že by OAMP, který je orgánem odpovědným za realizaci předání žalobce do Lotyšska, nepostupoval s náležitou péčí. Krajský soud si uvědomuje, že v současné době je v důsledku pandemie onemocnění Covid-19 realizace dublinských transferů obecně komplikovanější z důvodů různých a často se měnících opatření, která ovlivňují cestování mezi jednotlivými členskými státy. Za této situace proto krajský soud nepovažuje dobu zajištění 60 dnů za dobu *značně přesahující šest týdnů*, během nichž může přemístění žalobce do Lotyšska platně proběhnout.
35. Námitka, že délka stanovené doby zajištění žalobce odporuje nařízení Dublin III, je proto nedůvodná.

V. Závěr a náklady řízení

36. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšný žalobce pak nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Brno 16. února 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: